

„Sine ira et studio”
(„Harag és elfogultság nélkül”)

Még nem késő...

(A Magyar Faluszövetség kiáltványa)

Mi, falusi polgármesterek a rendelkezésünkre bocsátott dokumentumok ismeretében úgy látjuk, hogy a magyar közigazgatás egészét, de különösen a 2000 lakos alatti falvak életét bomlasztó törekvések vannak az új önkormányzati és a köznevelési törvény tervezetében.

Meggyőződésünk, hogy a nemzet jelenlegi nyomorúságáért semmiképpen sem okolhatók a Haza jelentős fundamentumát alkotó, területének felét lefedő 2000 lakos alatti falvak olyan mértékben, ami büntetést ránk akarnak mérni. Az államigazgatási és helyi közigazgatási ügyintézés megszüntetése éppen a leginkább segítségre szoruló lakosságcsoportokat hozná kilátástalan helyzetbe, gyermekeink nevelésének állami irányítás alá vonása, iskolaépületeink és vízművagyonunk elvétele pedig közösségeink önbecsülésének elvesztésével, az „egy nap a világ” romboló hangulatának eluralkodásával, jövőbe vetett hitünk további szétporlásával fenyeget.

Ezt a falujáért személyes felelősséget viselő polgármester nem tűrheti. Mi ugyanis a falunk fejlődésének előmozdítására és arra az Alkotmányra tettünk esküt, amely a faluközösségek tagjainak egyéni áldozatával is gyarapított települési köztulajdont tiszteletben tartja. Nem fogadjuk el a falvakra, mint a fejlődés és a hatékony közigazgatás gátlóira osztott szerepet.

Kötelességünknek tartjuk jelezni, hogy esküinktől eltérni nem kívánunk, és minden eszközt megragadunk ahhoz, hogy vállalásunk akadályozóit jobb belátásra bírjuk.

Lehívjuk ezért jogalkotóinkat az emelvényről az alapokhoz, közösen meg szemlélni, hogy azok bírják-e még a felülről jövő nyomást. Hiába építgetünk ugyanis fent, ha az alap nem bírja, az egész ház (Haza) összedőlhet.

Egyetértünk a Nemzeti Vidékstratégia célkitűzésével: erkölcsi megújulásra, és a közösségek államának visszaszerzésére van szükség, mert a vidék igenis élni akar!

A 2000 lakos alatti falvak népessége éppen egy Budapestnyi lakosságszámot ad ki. Elvárjuk, hogy döntéshozóink a fővárosunk társadalmi súlyával megegyező, azaz rendkívül fontos tényezőként számoljanak a nemzeti önfenntartást és közjót eddig is híven szolgáló falusiak-tanyasiak létfeltételeinek távlatos biztosításával.

A Haza számunkra elsősorban a falunkat jelenti. Annak földjével, a rajta élő és gazdálkodó emberekkel. A Nemzeti Együttműködés Programja kimondja, hogy „az emberek egységes akarata a hatalom legfőbb forrása Magyarországon”. Az önkormányzati tulajdonok és közszolgálat államosításától való félelmünk, a városias politizálástól való idegenkedésünk arra indít minket, hogy országgyűlési képviselőinket ebből a vidéki hatalomforrásból történő merítésre szólítsuk fel. Ne álljanak meg a városok határánál, az egész Országot tekintsék!

Személyes találkozókon ismerjék meg a hozzájuk tartozó falvak véleményét, és vegyék is figyelembe azt! Derítsék fel a nép józan többségének egységes akaratát, hogy valóban maguk mögött tudhassák az általuk képviselt választók felhatalmazását!

Nagy horderejű sarkalatos törvények tárgyalása kezdődik az országgyűlésben, amelyek hosszú évekre megalapozhatják közigazgatásunk, iskolarendszerünk fejlődését, életünk jobbítását, gyermekeink jövőjét.

Nem pozíciókat féltjük, lelkiismereti meggyőződésünk szerint cselekszünk: úgy utódaink jogos vádját, mint az önvádat el akarjuk kerülni, ami kétségtelenül megalapozott volna, ha most némák maradnánk.

Döbbenet tapasztaljuk, hogy hazánk rendkívül nehéz gazdasági helyzetében bajainkból a kiutat arrafelé keresik országos vezetőink, amely falvaink csaknem teljes ellehetetlenítésével jár, nem pedig arra, ahol a bajok gyökereznek, azaz a rövid távú öncélú hatalmi érdekek feladásában, a valóságos nemzeti együttműködés megteremtésében.

2011. november 15-én

A Magyar Faluszövetség nevében

Szabó Gellért elnök sk.